

AANGEBODEN OP :

16 -01- 2018

NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER D'HOOGHE R

Nr. 48 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. van het parket (1ste aanleg : nr.: HV.66.RW.201700/13)

Nr. 2016 VJ11 237798

BEROEP IN
CASSATIE

ARREST

*Herstelvoorziening
divergentie
in Hydraulisch
222. deels bij versie*

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

BEROEP IN CASSATIE

Verworpen op 18.09.2018

*Behouwing
DM: 194*

Kost: 2 x 9 € De zaak van het Openbaar Ministerie en van :

*119
rechil*
De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, met zetel te 1210 Brussel,
Koning Albert II-laan 19 bus 22,

eiser tot herstel,

vertegenwoordigd door meester Dennis Muñiz, loco meester Philippe Declercq, beiden
advocaat aan de balie van Leuven,

tegen :

120
 , geboren te op , wonende te

RB1
beklaagde,
bijgestaan door meester Gregory Verhelst, advocaat aan de balie van Antwerpen.

*****

1. TENLASTELEGGINGEN

Beklaagd van:

In het gerechtelijk arrondissement Brussel,

Op het perceel gelegen te | | , gekadastreerd als | |
| | , eigendom van | | , ingevolge akte van aankoop
verleden door notaris | | dd. | |

- om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks meegewerkt te hebben;
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden;
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben;

tussen 1 januari 2012 en 24 februari 2015,

A. tussen 1 januari 2012 en 7 februari 2013,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie), te hebben uitgevoerd,

namelijk door de dakconstructie te hebben vernieuwd waarbij de punt van het dak hoger is dan het oorspronkelijke dak; een nieuwe gevelsteen te hebben geplaatst rond de bestaande constructie; een nieuwe funderingsmuur in beton te hebben geplaatst; isolatie te hebben aangebracht tussen de oude en de nieuwe muur; de woning te hebben uitgebreid met een aangebouwde constructie van ongeveer 2 meter op 2 meter met een plat dak, tegen de achtergevel van de bestaande constructie,

B. tussen 15 juni 2014 en 24 februari 2015,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking in kortgeding,

namelijk door het verbouwde en uitgebreide gebouw gebruikt te hebben voor bewoning in strijd met het stakingsbevel van 16 juni 2014 en de bekrachtigingsbeslissing van 18 juni 2014,

C. tussen 1 januari 2012 en 24 februari 2015, bij inbreuk op art. 6.1.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, door hierna vermelde handelingen een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige Codex, na 1 mei 2000 gepleegd en voortgezet te hebben, op welke wijze ook, zonder dat de uitgevoerde handelingen vergund zijn, namelijk door het verbouwde en uitgebreide gebouw in strijd met het plan van aanleg te gebruiken voor wonen of verblijfsrecreatie.

Overwegende dat de beklaagde tevens gedagvaard wordt om zich overeenkomstig art. 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening te horen veroordelen tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, overeenkomstig de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur, waarover de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 23 mei 2014 gunstig advies gegeven heeft.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van | op 3 september 2015,
ref. : (

*****

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 24 maart 2016 door de beklaagde ;
- 7 april 2016 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde ;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 9 maart 2016 dat onder meer als volgt beslist :

OP STRAFGEBIED

Spreekt mevrouw | voor tenlastelegging **B VRIJ**.

Veroordeelt mevrouw | voor tenlasteleggingen A en C vermengd tot:

- een geldboete van € 15.000,00, te vermeerderen met de wettelijke opdecimes tot € 90.000,00 en bij niet-betaling vervangbaar door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van € 14.500,00 (te brengen op € 87.000,00) wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar en bepaalt het daarmee corresponderende gedeelte van de vervangende gevangenisstraf op zevenentachtig dagen.

Veroordeelt mevrouw | tot betaling van:

- een bedrag van 25 euro, verhoogd met de opdecimes tot 150,00 EUR, als bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 51,20 EUR,
- de overige gerechtskosten, die in totaal worden begroot op 180,69 EUR.

Herstelvordering

Verklaart de vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ontvankelijk en gegrond.

Beveelt mevrouw | over te gaan tot het verwijderen op haar perceel – gelegen te en kadastraal gekend als: – van het gebouw, inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën, en tot het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Zegt dat het bevel dient te worden uitgevoerd binnen een termijn van twaalf maanden na betekening van dit vonnis, op straffe van een dwangsom van € 150,00 per dag vertraging, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van € 800.000,00.

Zegt dat – voor zover mevrouw | in gebreke blijft het bevel binnen de genoemde termijn uit te voeren – de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente | gemachtigd worden de nodige werken uit te voeren op kosten van mevrouw | overeenkomstig artikel 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Op burgerlijk gebied

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Publicatie

Beveelt dat huidig vonnis, op kosten van mevrouw | , op de kant van de overgeschreven dagvaarding vermeld zal worden op de wijze bepaald in artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en de artikelen 3 en 84 van de Hypotheekwet.

Beveelt dat huidig vonnis, op kosten van mevrouw | , wordt ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, overeenkomstig artikel 6.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

*****

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gehoord het verslag van raadsheer De Gryse.

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen van, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Muñiz.

Gehoord de beklaagde : in haar middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Verhelst.

Gezien de neergelegde conclusies en stukken.

****

4. BEOORDELING

1. De hogere beroepen zijn naar de vorm regelmatig en tijdig ingesteld.

De beklaagde doet in het door haar tijdig neergelegde grievenformulier opgave van volgende grieven : schuldigverklaring aan telastleggingen A en C, voorschriften betreffende de rechtspleging, strafmaat, niet-toepassing van de Probatiewet, herstelmaatregel en dwangsom en schending EVRM. Daarnaast zet de beklaagde : in het door haar tijdig neergelegde verzoekschrift in hoger beroep uiteen dat zij moet worden vrijgesproken omdat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd of minstens omdat het moreel element ontbreekt, dat ook de herstellvordering moet worden afgewezen, dat de herstellvordering onwettig en disproportioneel is en dat een vermoeden van vergunning bestond voor de constructie en voor de woonfunctie.

Het openbaar ministerie verklaart in zijn grievenformulier – dat ook tijdig is ingediend – het hoger beroep van de beklaagde te volgen, waarmee het te kennen geeft dat het, binnen de perken van dat beroep van de beklaagde, tegen het beroepen vonnis dezelfde grieven aanvoert als de beklaagde, en ook hoger beroep in te stellen wat de lastens haar uitgesproken straf betreft.

Op strafrechtelijk gebied.

2. Bij gebrek aan grieven van het openbaar ministerie tegen de vrijspraak van telastlegging B, is deze beslissing definitief.

3. Met telastlegging C wordt de beklaagde : een inbreuk op artikel 6.1.1.6° VCRO verweten, door het verbouwde en uitgebreide gebouw in strijd met het plan van aanleg te gebruiken voor wonen of verblijfsrecreatie.

Artikel 4.4.1, § 3, derde lid VCRO (ingevoegd bij artikel 102 van het Decreet van 18 december 2015 (BS 29 december 2015), dat in werking is getreden op 8 januari 2016), bepaalt dat behoudens de onderhoudswerken vermeld in het eerste en tweede lid, niet-vergunningsplichtige handelingen niet beschouwd worden als strijdig met de voorschriften van het gewestplan, de algemene plannen van aanleg, gewestelijke of provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, noch met de voorschriften van bijzondere plannen van aanleg, gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen en verkavelingsvergunningen.

Aangezien wonen en het gebruik voor verblijfsrecreatie geen vergunningsplichtige handelingen zijn, wordt dit thans niet meer als strijdig met de voorschriften van het gewestplan beschouwd.

De feiten van telastlegging C leveren thans geen misdrijf meer op en de opheffing van de strafbaarstelling werkt terug in de tijd, zodat de beslissing van de eerste rechter over deze feiten moet worden te niet gedaan.

4. De eerste rechter heeft de feiten correct samengevat (p. 5-8, randnummers 1-10 van het bestreden vonnis) en het hof treedt deze samenvatting bij.

5. Met telastlegging A wordt aan de beklaagde : verweten dat zij zonder stedenbouwkundige vergunning op het goed te , aan de | vergunningsplichtige handelingen heeft uitgevoerd.

De beklaagde : voert aan dat de constructie in 1948 was opgericht en dat er een vermoeden van vergunning bestaat.

Krachtens artikel 4.2.14, § 1 VCRO worden bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden vóór 22 april 1962, voor de toepassing van de VCRO te allen tijde geacht te zijn vergund.

Dit vermoeden van vergunning geldt maar in zover de constructie van vóór 22 april 1962 dezelfde is gebleven.

Dat is in deze niet het geval.

De constructie is ingrijpend gewijzigd door de handelingen bedoeld in telastlegging A, die tussen 1 januari 2012 en 7 februari 2013 zijn uitgevoerd; het gaat niet meer om dezelfde constructie die bestond vóór 22 april 1962.

De stelling van de beklaagde , dat er aan de constructie die er stond sinds 1948 louter herstellings- of onderhoudswerken zijn uitgevoerd, die uitgezonderd worden van de vergunningsplicht van artikel 4.2.1, eerste lid, 1° VCRO, kan niet worden aangenomen.

In tegenstelling tot wat de beklaagde : aanvoert, zijn niet louter herstellingswerken of onderhoudswerken uitgevoerd die vrijgesteld zouden zijn van een vergunning. De in telastlegging A bedoelde werken zijn wel degelijk vergunningsplichtige handelingen in de zin van artikel 4.2.1, eerste lid, 1° VCRO, waaronder wordt verstaan het optrekken of plaatsen van een constructie, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat en het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie.

Onder onderhoudswerken wordt verstaan : werken, andere dan stabiliteitswerken, die het gebruik van een constructie voor de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen (artikel 4.1.1, eerste lid, 9° VCRO).

Stabiliteitswerken zijn werken die betrekking hebben op de constructieve elementen van een constructie, zoals het vervangen van dakgebintes of dragende balken van het dak, met uitzondering van plaatselijke herstellingen, en het geheel of gedeeltelijk herbouwen of vervangen van buitenmuren of dragende binnenmuren, zelfs met recuperatie van de bestaande stenen (artikel 4.1.1, eerste lid, 11° VCRO).

Allicht hebben stabiliteitswerken ook tot doel het gebruik van een constructie veilig te stellen. Stabiliteitswerken zoals bedoeld in artikel 4.1.1, eerste lid, 11° VCRO zijn evenwel geen vrijgestelde onderhoudswerken bedoeld in artikel 4.1.1, eerste lid, 9° VCRO.

Zoals ieder normaal, voorzichtig en redelijk persoon in dezelfde omstandigheden, diende de beklaagde : zich dan ook bewust te zijn van het bestaan van een vergunningsplicht.

Noch de jonge leeftijd van de beklaagde : noch het feit dat haar vader aannemer is en de facto de leiding van het verbouwingsproject op zich zou hebben genomen – zoals hij in een voor de eerste rechter voorgelegde brief van 26 november 2015 heeft verklaard –, doen afbreuk aan de eigen verantwoordelijkheid van de beklaagde : en aan haar strafrechtelijke aansprakelijkheid. Zij heeft in ieder geval wetens en willens de werken laten uitvoeren.

Zoals ook de eerste rechter heeft opgemerkt, verklaarde de beklaagde : overigens zelf dat, eenmaal zij was verhoord over de stedenbouwkundige inbreuken, zij zich liet bijstaan door een raadsman en een “stedenbouwkundige adviseur” (pv. : stuk 4/12 strafdossier). Ook dit wijst erop dat zij wel degelijk betrokken was bij de verbouwingen die aan haar goed werden uitgevoerd en dat zij – en niet haar vader – de uiteindelijke beslissingen nam.

Het was dus de beklaagde : zelf die, als eigenaar van het goed, finaal besliste. De jonge leeftijd van de beklaagde : en de tussenkomst van haar vader in het verbouwingsproces, zijn geen omstandigheden die ieder redelijk en voorzichtig persoon ertoe zouden leiden de handelingen te stellen in de mening dat daar geen vergunning voor nodig is. Er is dan ook geen sprake van onoverwinnelijke dwaling.

7. De beklaagde : voert aan dat zij van de gemeente toelating had gekregen om onderhoudswerken uit te voeren.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Zoals de eerste rechter heeft opgemerkt, heeft de gemeente per brief van 26 april 2012 naar aanleiding van stormschade aan het dak weliswaar toelating gegeven om het gebouw wind- en waterdicht te maken, maar is daarbij ook opgemerkt dat het goed in natuurgebied ligt, dat het bouwvolume niet mocht toenemen en dat de herstellingswerken niet vrijgesteld waren van een stedenbouwkundige vergunning.

Deze brief houdt geenszins de aflevering van een stedenbouwkundige vergunning in voor de werken die de beklaagde : heeft uitgevoerd en kan er niet toe geleid hebben dat de beklaagde in de dwaling verkeerde dat er een vergunning was afgeleverd.

8. De feiten van de telastlegging A zijn bewezen.

De feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat één straf moet worden opgelegd aan de beklaagde :

De door de eerste rechter uitgesproken straf is ook voor het enige bewezen misdrijf van telastlegging A wettig en gepast, gelet op de ernst van de feiten en de weerslag ervan op de omgeving, op het belang van de maatschappij en de bescherming van natuurgebieden, wat een krachtig signaal vereist, en op de persoonlijkheid van de beklaagde, die zich niets van de reglementering inzake ruimtelijke ordening heeft aangetrokken en naar eigen goeddunken de bestaande constructie volledig heeft verbouwd en uitgebreid.

Aan het verzoek van beklaagde : haar, in ondergeschikte orde, de gunstmaatregel van opschorting van uitspraak van veroordeling op te leggen, wordt niet ingegaan omdat dergelijke maatregel onvoldoende ontradend werkt gelet op de ernst van de feiten en de maatschappelijke impact ervan en daardoor onvoldoende zou worden tegemoetgekomen aan de doelstellingen van de strafvordering.

De eerste rechter heeft bij het bepalen van de straf ook terecht rekening gehouden met de jonge leeftijd van de beklaagde. Zij komt nog in aanmerking voor gewoon uitstel van de straf. Het bewezen misdrijf werd een vijftal jaren geleden gepleegd en er zijn geen nieuwe gelijkaardige feiten meer aan het licht gekomen. In die omstandigheden is het door de eerste rechter aan de beklaagde : verleende uitstel voor het grootste gedeelte van de geldboete en de vervangende gevangenisstraf gepast.

9. De eerste rechter heeft de beklaagde terecht veroordeeld tot een bijdrage aan het Slachtofferfonds van 25 euro, die thans wordt verhoogd met 70 opdecimen en zo op 200 euro wordt gebracht, tot een vaste vergoeding van 51,20 euro en tot de kosten van de strafvordering, die alle gemaakt zijn ter opsporing en vervolging van het bewezen misdrijf van telastlegging A.

De eerste rechter heeft ook terecht de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Over de herstellvordering.

10. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft de herstellvordering ingesteld per brief aan de procureur des Konings van 27 juni 2014, ontvangen op 3 juli 2014.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft op 23 mei 2014 positief advies verleend.

De herstellvordering is ontvankelijk in zover ze is gesteund op de bewezen feiten van telastlegging A.

11. De herstellvordering strekt ertoe dat de plaats in de vorige toestand zou worden hersteld, wat inhoudt het verwijderen van het gebouw (inclusief vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

12. Gelet op de vrijspraak van de beklaagde van de feiten van telastlegging B (het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel) en de vaststelling dat de feiten van telastlegging C geen misdrijf opleveren (wonen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen), moet de overheid overeenkomstig artikel 6.1.41, §1 VCRO in principe de betaling van de meerwaarde vorderen.

De beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur om toch het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen, steunt op motieven die een goede ruimtelijke ordening nastreven.

Het verweer van de beklaagde dat de woning een “hoofdzakelijk vergunde zonevreemde constructie” in de zin van artikel 4.4.10, § 1 VCRO is, kan niet worden aangenomen.

Zoals reeds is uiteengezet, heeft de constructie die in 1948 was gebouwd dermate ingrijpende wijzigingen ondergaan dat ze als een nieuwe constructie is te beschouwen, opgericht in 2012-2013 zonder stedenbouwkundige vergunning. Er is geen sprake van een hoofdzakelijk vergunde constructie.

In de herstellvordering is onder meer aangehaald dat in plaats van een oud vervallen weekendverblijf zonder uitstraling dat op termijn zou verdwenen zijn, er op deze beschermde plaats, die gelegen is in natuurgebied en in een habitatrichtlijngebied, een volledig vernieuwd residentieel gebouw dienend als woning tot stand is gekomen met een veel dominantere impact binnen deze omgeving gelet op de transformatie van het gebouw en de beoogde bestemming; op die wijze wordt de residentialisering van het natuurgebied op deze plaats manifest versterkt, wat haaks staat op alle beleidsopties.

Die opvatting van de goede ruimtelijke ordening – waarbij de permanente bewoning een te grote impact zou hebben op het natuurgebied – is niet kennelijk onredelijk.

In tegenstelling tot de omcirkelde zonevreemde woningen op de foto op p. 61 van de conclusies voor beklaagde is de door haar bewoonde constructie overigens niet vlakbij de openbare weg gelegen, maar bevindt die zich middenin het beboste natuurgebied. Ook de nabije aanwezigheid van een sporthal aan de , die autoverkeer met zich meebrengt, belet niet dat het natuurgebied door de woning van de beklaagde : kennelijk op onevenredige wijze aangetast wordt.

Op grond van de motieven van de herstellvordering is duidelijk dat de plaatselijke ordening door het betalen van de meerwaarde kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad en dat ook de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken kennelijk niet zou volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

13. De beklagde : voert tot slot nog aan dat de zonevreemde woning overeenkomstig het RUP "Zonevreemde woningen" van de gemeente "inpasbaar in de omgeving" zou zijn en niet zou moeten verdwijnen.

Dat verweer kan evenmin worden aangenomen.

Het bedoelde RUP is uitsluitend van toepassing op zonevreemde woningen indien voldaan is aan de voorwaarde dat de woning hoofdzakelijk vergund is of vergund geacht en dat de woning geen illegaal opgetrokken woning is (stuk 5 voor de beklagde , p. 9/29, nr. 2.2).

Dat is, zoals reeds is beslist, in deze niet het geval; de woning van de beklagde : die er thans staat, is niet geacht vergund te zijn en is zonder vergunning opgetrokken.

14. De eerste rechter heeft terecht de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien en een dwangsom per dag vertraging opgelegd, nu er redenen zijn om aan te nemen dat de beklagde niet vrijwillig zal overgaan tot dat herstel met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 800.000 euro.

. De uitvoeringstermijn voor de werken wordt door het hof bepaald op twaalf maanden nadat het gegeven arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de in het bestreden vonnis aangehaalde wetsbepalingen alsook de artikelen :

- 24 en 25 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 84 Hypotheekwet;
- 6.2.2 derde lid V.C.R.O.;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en binnen de perken ervan;

Op strafrechtelijk gebied.

Doet het bestreden vonnis te niet in zover de eerste rechter de feiten van de telastlegging C bewezen verklaart en, hierover opnieuw beslissend;

Stel vast dat de feiten van de telastlegging C thans geen misdrijf meer uitmaken en ontslaat de beklaagde | : van rechtsvervolging wegens die feiten;

Bevestigt het bestreden vonnis, met dien verstande dat :

- de door de eerste rechter uitgesproken straf in al haar onderdelen aan de beklaagde | : wordt opgelegd wegens de bewezen feiten van telastlegging A;
- de beklaagde | : wordt veroordeeld tot betaling van een bijdrage aan het Slachtofferfonds van 25 euro, met 70 opdecimen gebracht op 200 euro;

Veroordeelt de beklaagde | : tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, begroot op 166,23 euro.

Over de herstelvordering.

Bevestigt het bestreden vonnis, met dien verstande dat het door de eerste rechter bevolen herstel moet uitgevoerd zijn binnen een termijn van twaalf maanden nadat het gegeven arrest in kracht van gewijsde is getreden, onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging en met een maximum aan verbeurde dwangsommen van 800.000 euro, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek wordt toegekend;

Beveelt dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet, op kosten van de beklaagde | ;

Beveelt dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, overeenkomstig art. 6.2.2 derde lid VCRO, op kosten van de beklaagde

*****

Aldus gevonnist door :

- de heer G. De Coninck,
- de heer B. De Gryse,
- de heer K. Van Impe,

raadsheer, d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Van Impe

De Gryse

De Coninck

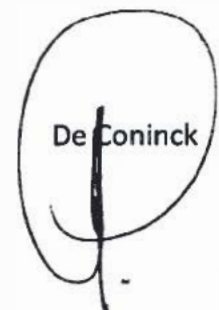
en uitgesproken (conform artikel 782 bis Ger. W.) door de voorzitter, de heer G. De Coninck, in openbare terechtzitting van 15 januari 2018, waar aanwezig waren :

- de heer G. De Coninck,
- mevrouw J. Vanderputten,
- de heer T. Gillioen,

raadsheer d.d. voorzitter,
substituut-procureur-generaal,
griffier,

Gillioen

De Coninck